

Vesteristen 40-vuotis juhlaretki Latvian Riikaan 3-6.7.2008

Photos from Vesterinen's summerhappenings 2008

Kuvat, photos Jorma A. Vesterinen

MATKA ALKAA (torstai 3.7.2008)

Viking Xpresillä Tallinnaan

Odotusta terminaalissa

Aamiainen laivalla

Pakollinen 45 minuutin tauki Etelä-Virossa Halingassa ennen Latvian rajaa

NÄKYMÄ REVAL HOTEL LATVIAN 18 KERROKSESTA YLI RIIAN KAUPUNGIN

RIIAN KAUPUNKIKIERROKSELLA MATKANJOHTAJANA EESTILÄINEN ILONA JOGI
(perjantai 4.7.2008)

Ortodoksinen kirkko

Eräs Riian puistoista

Kukkakauppialla oli näyttävä valikoima

Keskustan vanhat talot ovat säilyneet ja niiden kunnostus on meneillään.

JURMALAN 35 KM PITKÄLLÄ HIEKKARANNALLA (lauantaina 5.7.2008)

JURMALAN KÄVELY- JA OSTOSKATU

40-VUOTIS JUHLAILLALLINEN RAVINTOLA KALKU VARTI (lauantai 5.7.2008)

Illallista pyöreiden pöytien ääressä

JUHLAPUHUJA HANS MOLANDER

YHTEISLAULUA: Suloisessa Suomessamme oisko maata armaampaa,
kuin on kaunis Karjalamme, **laulun** laaja kotimaa! ...

Hans Molander: Juhlapuhe Vesteristen sukuseuran 40-vuotisjuhlassa Riassa 5.7.2008

Arvoisat Vesteristen sukuseuran jäsenet
Hyvä Juhlakansa
Hyvät Naiset ja Herrat!

Puhujalle on rohjettu antaa tehtäväksi kertoa joitain niistä muistikuvista ja kokemuksista, joita suhde Vesteristen sukuseuraan on menneinä vuosina kerryttänyt.

Helsingin Sanomissa julkaistiin 26 päivä elokuuta 1968 - siis 40 vuotta sitten - uutinen, joka oli otsikoitu seuraavasti:

"Sukututkimus on aikaa vievää työtä". Teksti oli yhden palstan levyinen, mutta pituutta sillä oli lähes puolen sivun verran. Sukututkimusasiat eivät keski-ikään ehtinyttä perheenisää juurikaan tuolloin kiinnostaneet, mutta kun tekstissä harvennettuna esiintyi parissakin kohdassa sana "Vesterinen", heräsi kiinnostus tutustua tekstiin tarkemminkin. Mahtoiko kyseessä olla samoja Vesterisiä, joihin äitini puolelta mahdollisesti kuuluin. Siihen ei uutinen luonnollisestikaan antanut vastausta, mutta kysymys jäi elämään.

Tekstiä oli kuitenkin tarkemmin tutkittava. Uutinen kertoi, että edellisenä päivänä - eli sunnuntaina 25.8.1968 - Rautalammilla oli pidetty Vesteristen sukuseuran perustava kokous. Sosionomi Heikki Vesterinen Helsingistä kertoi kyseisenä vuonna kuluneen 400 vuotta vanhimpiin kuuluvan esi-isän Matti Vesterisen kuolemasta ja että tämä oli aiheuttanut sukututkimuksen kiirehtimistä. Edelleen kerrottiin, että Matti Vesterinen oli ollut vapaa talonpoika, päämies, jolla oli kymmenen kokoveroa, mikä merkitsi useita taloja. Hän eli Äyräpään kihlakunnassa, mikä käsitti Uudenkirkon, Kivennavan ja Muolaan pitäjät. Hänen nimensä mainitaan ensi kerran vuonna 1543 eli voimme laskea tänä päivänä tuosta ajasta kuluneen kaikkiaan 465 vuotta.

Edelleen Heikki Vesterinen kertoi suvun olevan puhdasta talonpoikaissukua, turpeeseen sidottu ja maajusseja, joita Ruotsin vallan aikana voudit kynivät tahtonsa mukaan. Silti suvussa löytyy vauraita talonpoikia, kuten jo edellä mainittu Matti. Pari veljestä Lauri ja Martti saivat 1500-luvun lopulla verovapauden kunnostauduttuaan ratsumestariksi ylenneen Tuomas Tepposen joukoissa sodassa Venäjää vastaan pitkän vihan aikana.

Porvoosta oleva kansakoulun opettaja Fredik Vesterinen puolestaan kertoi, että Vesteristen suku on Karjalasta levinyt Sääminkiin, Juvalle, Rantasalmelle, Rautalammille ja aina Ruotsia ja Amerikkaa myöden. Rajan taakse on jäänyt sukuhaaraa Viroon, Inkeriin ja vanhan rajan läheisyyteen Kannakselle. Nämä olivat opettaja Vesterisen omalla taholla suorittamiensa tutkimusten tuloksia.

"Sukututkimus on aikaa vievää työtä", jatkoi opettaja Vesterinen. Savoon joutuneen sukuhaaran selvittämiseksi on tutkijalla ollut edessään 24.000 nimen luettelo valtioneuvostossa puhumattakaan niistä lukuisista pitäjänhistorioista, mistä tutkijan on etsittävä välähdyksiä sukuun kuuluneiden edesmenneiden sukupolvien aikaansaannoksista.

Muistanemme tässäkin yhteydessä myötätunnoin ja kiitoksin näitä kahta sukuseuran perustajajäsentä. Sosionomi Heikki Olavi Vesteristä saamme kiittää siitä, että hän on kyennyt uskottavalla tavalla selvittämään Vesteristen nimen syntyhistorian. Kerrottakoon se myös tässä, että kaikki muut teoriat ja olettamuksen perustellusti ohittaen Heikki Vesterinen osoittaa sukuseuran ensimmäisessä sukujulkaisussa nimen alkuperän olevan latinalaisperäisessä Sylvester-sanassa. Haluamme uskoa, ettei tässä yhteydessä varsinaisesti tarkoiteta sanan suppeata tulkintaa "metsäläinen", vaan sillä on haluttu yleisluontoisesti viitata suvun edustajien raivaajaluonteeseen. Oli niin tai näin; on varsin mieluisaa tuntea suonissaan virtaavan juuri tämänkaltaista verta. Sanonta "Ei nimi miestä pahenna, jollei mies nimeä" ei ole tässä yhteydessä ole aivan paikallaan - Vesterisen nimessä ei ole mitään kielteistä häivääkään. Parempi olisi Vesterisen nimen yhteydessä tukeutua tunnettuun lausumaan "Nimi velvoittaa!"

Edellä kosketellusta uutisen julkaisusta kerkesi kulua kaksi vuosikymmentä, kunnes asiat rupesivat selvenemään. Keväällä 1988 ja tietämättä tuolloinkaan sitä, miten vastikään ilmestyneen sukukirjan hankintaa koskeva tarjous oli löytänyt tiensä

kotiovelle, kosketus sukuseuraan syntyi välittömällä tavalla. Sukukirja luonnollisesti hankittiin ja "aivan vähäisessä hetkessä" oli kysymys sukuun kuulumisesta saanut vastauksensa ja se, että äitini puolelta on olemassa aukoton sarja läpi sukupolvien suoraan alkuperäiseen esi-isää, Karjalan kannaksella eläneeseen Matti Vesterinpoikaan, jota siis koskee vanhin suvun nimeä koskeva kirjallinen merkintä vuodelta 1543. Sukukirjan ensimmäinen toimittaja Eero Vesterinen mainitsee Matilla olleen kaksi poikaa Pekan ja Laurin, mutta mitä suurimmalla todennäköisyydellä myös Ollin. Olli nimittäin muutti Kannakselta Kerkonjoen suuhun ja perusti sinne uudistilan 1561, jonka mukaan kylä sai nimekseen Vesterilä. - Puhujalla on ollut viisi tättä ja yksi eno. Vaikka Vesterisen suvussa eivät kovin voimakkaasti dominoi ulkonäköä koskevat geenit - muiden henkisten ominaisuuksien sitäkin enemmän - puhuja voi sukukokouksissa tekemiensä havaintojen perusteella vakuuttautua siitä, että Heikki Vesterisen otaksuma Ollin olemisesta suvun vanhimman Matin poika, on varsin uskottava.

Sukukirjan ilmestyminen samanaikaisesti sukuseuran 20-vuotisjuhlan yhteyteen viritti jälleen voimakkaaseen eloon jo hieman hiipumassa olleen sukuseura aatteen. Kun jossain aikaisemmassa sukukokouksessa, esimerkiksi Kotkassa 10-vuotiskokouksessa osanottajat mahtuivat pariin kolmeen pikkuautoon, on sukukokouksissa sittemmin saattanut olla jopa 300 osanottajaa. Nytkin meitä on täällä, Riassa matkankin päässä Suomesta, linja-autolastillinen.

Kun tässä yhteydessä ei ole tiedossa muita sukuseuraan kuuluvia sukututkijoita niin meidän lienee syytä pitää sosionomi Heikki Vesteristä nimihistoriallisen tutkielmansa ja lehtori Eero Vesteristä niin rautalampelais-suonenjokelaisen sukuhaaraa koskevan kuin ensimmäisen sukukirjan toimittajana varsinaisina sukumme sukututkijoina. Kelpoisuusehtona tälle arvolle antanemme sen, että he kummatkin osasivat lukea ja tulkita menneiden aikojen kirjureiden ja kirkkoherrojen sulkakynällä tekemiä, jopa keskiajalta peräisin olevia kirjoitustyyliä ja kirjoitustapoja. Itse Heikki kertoo nimihistoriallisessa tutkielmassaan kuinka pitkät veroluettelot ja muutkin asiakirjat kirjoitettiin aikanaan käsin ja kuinka kirjurit työnsä helpottamiseksi keksivät monenlaisia ilmaisia ja lyhennyksiä, mutta samalla näin vaikeuttivat jälkimaailmaa töittensä tulkitsemisessa ja ymmärtämisessä. Kun lisäksi otamme huomioon sen, että kirjurit olivat usein äidinkieleltään ruotsalaisia ja sanat - siis nimet - suomalaisia, johon kaikkeen saattoi vielä lisäksi sekoittua ruotsalaisten ohella venäläisiä aineksia, on tämän katsottava edellyttävän kirjoitusten tulkitsijalta jokseenkin laajoja ja syvällisiä tietoja menneen ajan niin kansallisesta kulttuuristamme kuin naapurikansojemme ajattelutavoista asiaa koskevissa yhteyksissä.

Ei myöskään sovi unohtaa kauppaneuvos Arvo Vesterisen ratkaisevaa taloudellista panosta sukuseuran ensimmäisten sukututkimuksellisten ja sukukirjan julkaisemisessa. Hänelle tästä ja äsken nimeltä mainituille "varsinaisille" sukututkijoille ja opettaja Fredrik Vesteriselle sukuseuratoiminnan kehittäjälle antanemme heille asiaankuuluvan arvon ja kiitoksen.

Kahden viimeksi ilmestyneen sukukirjan toimittamisesta on vastannut nuoremman polven suvun edustaja helsinkiläinen filosofian maisteri Justiina Westerinen, jonka

uskomattomalta vaikuttavaan asiaan paneutumista olemme saaneet ihmetellä. Käden käänteessä ovat syntyneet kahden viimeksi ilmestyneen sukukirjojen tekstit asianmukaisesti päivitettyinä. Vaatimaton kiitoksemme hänelle tästä.

Vesteristen Viestissä - sukuseuramme äänenkannattajassa - on jo päästy kuudenteentoista numeroon. Lehdessä on ollut tilaisuus kertoa pidetyistä sukuseuran kokouksista heille, joilla ei ole ollut mahdollisuutta tulla paikan päälle kuin myös julkaista muita Vesteristen suvun edustajia koskevia vaiheita - voisiko sanoa - niin meillä kuin ympäri maailmaa antaen näin tämän seikan suhteen aihetta elämän ja ihmiskohtaloiden moninaisuuden ihmettelyyn.

Sukuseurallamme on monia sukutunnuksia kuten tiedämme. Yksi niistä on "liiton arkkina" tunnettu sukuarkku. Sen teettämisestä päätti aikanaan sukuneuvosto ja päätöksen toimeenpano uskottiin puhujalle. Tietämättä, kenen hallussa tämä sukuarkku tällä hetkellä on, puhuja tässä julkisesti rohkenee tunnustaa, mistä johtuu tähän sukuarkkuun liittyvä ongelmallinen piirre; sen painavuus.

Kun sukuarkku oli tilattu, soitti puuseppä puhujalle kysyäksään mistä puusta arkku tehtäisiin; männystä vaiko koivusta? Puuseppä kertoi varastonsa ylisillä olevan vuosikausien aikana kuivunutta koivulankkua, mutta että "ihan yhtä hyvää virkettä" olisi myös männystä tarjolla. - Vastaus kyselyyn oli asianhaaroista johtuen annettava sillä paikalla. Siis koivu vai mänty? Hongastahan pirttien pöydät on yleensä tehdyt, mutta tuolit, piirongit ja sen sellaiset koivusta. Tämä ratkaisi asian - muka arvokkaampana puulajina koivun hyväksi. Se, mitä viimeksi on sukuarkusta kuulunut, on kuinka sukuarkku joko vietiin tai tuotiin Viitasaaren Lasselle auton peräkärjessä ja kuinka arkkua nostettaessa tuli joka kulmassa olla mies avittamassa. Sukuarkku-asiassa eivät siis kaikki ajatukset toteutuneet.

Tänne kokoontuneella sukuseuran jäsenkunnalla lienee aiheellista muistaa jo nimeltä mainituiden sukuseuratoimintaa edistäneiden ja näin sille panoksensa antaneita jäseniään kuin myös monia heitä tässä yhteydessä nimellä mainitsematta jääneitä, joita tarjottu tila ei suo heitä kaikkia asianmukaisesti esiintuoda, suuresti kiitollisina ja arvonantoa tuntien.

Juhlistakaamme tätä sukuseuramme 40-vuotisjuhlaa kohottamalla seisaalleen nousten kolminkertaisen eläköön huudon Vesteristen suvulle ja sukuseuralle. Sen ohessa isänmaallemme ja sen kansalle. Savolaiselle lupsakkuudelle ja muille meissä itsessämme oleville hyvillä asioille.

ELÄKÖÖN, ELÄKÖÖN, ELÄKÖÖN!